

Landschapsarchitect *Martin Wirtz* over het leven op het puntje van je stoel: grenzen opzoeken, Bach als drugs en de zalige geur van rubber en mazout.

Tekst: Thijs Demeulemeester Foto: Frederik Vercruysse

CHAIR(WO)MAN MARTIN WIRTZ

LANDSCHAPSARCHITECT
MET BROER PETER.
DROOMT VAN
TUINMEUBELLIJN.

Wat is je favoriete stoel? ‘Ik heb ooit een tuinbank, krukjes en een buitentafel ontworpen, een set waar ik best trots op ben. Het prototype in padoek en bamboe staat thuis op mijn terras. Ik zou de set moeten commercialiseren, maar het komt er niet van. Natuurlijk ben ik geen echte designer. Ik ben een landschapsarchitect die als autodidact een meubel heeft ontworpen. Net zoals mijn vader een plantenkweker was die tot tuinarchitect is uitgegroeid. Die grenzen opzoeken heeft iets bevrijdends.’

Wat houdt je op het puntje van je stoel? ‘Muziek. Onze ouders lieten ons zowat alles horen, van Bach tot Mahler, van Chopin tot Brahms, van Strauss tot jazz. Al is mijn smaak heel breed, ik kom altijd bij Bach uit. Zijn muziek heeft een mathematische structuur, en toch zit er zoveel emotie in. Dat gevoel willen wij terugvinden in onze projecten. Bach componeerde ontzettend snel. Jaloers ben ik daarop: ik zit vaak te sakkeren op mijn plannen. Naar Bach luisteren helpt me dan vooruit. Zijn muziek is als een drug. Sommige mensen roken marihuana, ik rook Bach.’

Voor wie hou je een stoel vrij aan je droomdiner? ‘Bach en Chopin zonder twijfel. Maar ook overleden tuinarchitecten als Carl Theodor Sørensen, Frederick Law Olmsted en Dan Kiley. Dat wordt vast een boeiend gesprek over compositie, beweging, maatvoering, spanning en muzikaliteit. Beeldende kunstenaars als Richard Serra en Henry Moore mogen ook aanschuiven, omdat

hun sculpturen bijna landschappen zijn.’

Heb je een vaste stoel om aan te ontwerpen? ‘Ik teken staand. Zo kan ik gemakkelijker mijn plannen vanaf afstand bekijken.’

Wanneer viel je het laatst van je stoel? ‘Toen ik ontdekte dat in Avebury, in Engeland, de oermensen al dijken in gazon aanlegden. Een vorm van prehistorische landschapsarchitectuur die me nederig maakt én inspireert. Net als mijn broer Peter heb ik een zwak voor archeologie. Daarom vind ik het nog altijd jammer dat in de 19de eeuw de Spaanse vesten rond Antwerpen zijn afgebroken. Die hadden perfect bewaard kunnen blijven, maar het beleid was te kortzichtig.’

Waarvoor kom je met plezier van je stoel? ‘Om naar een kwekerij te gaan, samen met Peter. Bomen en planten zijn ons vocabularium. Ik heb ook een zwak voor tractoren. Thuis heb ik een oude Ferguson. Die geur van rubber en mazout vind ik zalig. Zelf wou ik altijd boer worden. Maar mijn vader liet me één keer bij een oogst meehelpen op een boerderij. Na drie dagen belde ik hem: papa, ik ga tuinarchitectuur studeren.’ ♦